

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Paweł Bartczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego,
w sprawie **D. K.**

skazanego z art. 158 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 9 października 2024 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 27 września 2023 r., sygn. akt II Ka 182/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej

z dnia 3 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 649/21,

**1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w Ostrołęce do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym;**

2. nakazuje zwrot D. K. uiszczonych opłat kasacyjnych.

[J.J.]

Tomasz Artymiuk

Piotr Mirek

Włodzimierz Wróbel

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 3 kwietnia 2023 r. (sygn. akt II K 649/21) D. K. został uznany za winnego czynu z art. 158 § 2 k.k. w zw. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 27 września 2023 r. (sygn. akt II Ka 182/23).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi:

„1 .rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) obrazę przepisów art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez niewłaściwe, bo nierzetelne odniesienie się do zarzutu z pkt 1 lit. b apelacji, dotyczącego wadliwości rozpoznania skazanego D. K. , przez świadka E. H. ,

b) obrazę przepisów art. 433 § 2, w zw. z art.457 § 3 i w zw. z art.7 k.p.k., poprzez niewłaściwe i nierzetelne, oderwane przy tym od okoliczności i przeprowadzonych dowodów, odniesienie się do faktu pozostawiania świadka E. H. , pod działaniem amfetaminy i alkoholu, w kontekście percepcji i spostrzegawczości świadka (pkt. I lit.b apelacji),

c) obrazę przepisów art. 433 § 2, w zw. z art.457 § 3 k.p.k., poprzez niewłaściwe, pobieżne i wybiórcze, a przez to nierzetelne ustosunkowanie się do zarzutu pominięcia alibi, jakie przedstawili skazanemu D. K. wskazani w punkcie 2 - drugi akapit- apelacji, świadkowie, również w kontekście dowodu z połączeń i logowań telefonicznych.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Ostrołęce.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w zakresie zarzutu rażącego naruszenia standardu odwoławczego.

W apelacji obrona zarzuciła, że Sąd I instancji w sposób dowolny, a nie swobodny ocenił dowód z zeznań E. H. akceptując, iż mogła ona rozpoznać oskarżonego po sylwetce i ruchach mimo braku przytoczenia szczegółów charakterystycznych dla konkretnego oskarżonego. Podkreślono także, że był to kluczowy dowód w sprawie, a świadek była wówczas pod wpływem amfetaminy, zatem wymagana była w sprawie znacznie większa skrupulatność. Sąd odwoławczy do tych zarzutów odniósł się lakonicznie, stwierdzając, że *„okoliczność, że świadek E. H. rozpoznała oskarżonego po sylwetce i ruchach, nie dyskredytuje jej zeznań (...) Doświadczenie życiowe uczy, że sposób poruszania się niektórych osób jest bardzo charakterystyczny. Nadto podkreślić należy, że świadek wskazała, że zna D. K. od wielu lat. Ponadto podkreślić należało, że świadek bez żadnych wątpliwości, wskazał jako jednego ze sprawców D. K. .”* Sąd w żaden sposób nie odpowiada na zasadne zastrzeżenia apelującego, który podkreśla, że nie ustalono co tak charakterystycznego było w sposobie poruszania się oskarżonego i czym szczególnym wyróżniała się jego sylwetka, by utwierdzić świadka w jego rozpoznaniu. Zwłaszcza, że Sąd I instancji pozostaje jedynie na stwierdzeniu, iż świadek rozpoznała oskarżonego po ruchach i sylwetce (bez rozwinięcia tego wątku) i przyznaje, że owo rozpoznanie było kluczowym dowodem winy.

Sąd odwoławczy realizując swój obowiązek wskazany w art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. bazuje na orzeczeniu pierwszoinstancyjnym i apelacji. W zależności od meritum sprawy, rozważania Sądu odwoławczego mogą mieć formę bardziej lub mniej rozbudowaną. W większości przypadków wystarczające jest zwykle wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu I instancji. Wprawdzie na sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu. Jeżeli sąd odwoławczy w pełni podziela ocenę dowodów dokonaną przez sąd I instancji, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu. Jednak, gdy apelacja za swój przedmiot ma właśnie konkretne zarzuty dotyczące czy to sposobu czynienia ustaleń faktycznych, czy sposobu interpretacji zgromadzonego

materiału dowodowego i wysnucia określonych wniosków z konkretnych dowodów – musi wyraźnie odnieść się do precyzyjnie zasygnalizowanych nieprawidłowości. Nie musi ich naturalnie podzielić, ale w uzasadnieniu wyroku muszą znaleźć się motywy takiej, a nie innej decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853; z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046).

W niniejszej sprawie doszło zatem do rażącego naruszenia standardu kontroli odwoławczej, gdyż wątek związany z brakiem wykazania kryteriów uznania zeznań świadka za wiarygodnych i pozwalających na uznanie, że rozpoznanie oskarżonego było racjonalne z uwagi na konkretne przesłanki nie został w toku postępowania odwoławczego omówiony rażąco nierzetelnie. Z uwagi na uznanie przez Sądy dowodu z zeznań świadka za kluczowy w sprawie, brak rozstrzygnięcia o podstawach przyznania mu racji i uznania jego zeznań za wiarygodne i miarodajne w prosty sposób przekłada się na treść orzeczenia.

Należało wobec powyższego orzec jak w sentencji.

[J.J.]

[ał]

Tomasz Artymiuk

Piotr Mirek

Włodzimierz Wróbel